

מרדכי הורוביץ

עוטה

עור הנמר

ידידתי הטובה חווה אלברשטיין, העטתה עלינו ועל כל כיתת ישראל את עור הנמר הטורף. היא עשתה זאת עליידי הוספת כמה שורות משלה לחד גדיא מן ההגדה. לפי הגירסה של אלברשטיין, אחרי שהקדוש ברודיהו שחט את מלאך-המוות, ובכך גאל את העולם מחוקיה-ג'נגל, שלפיהם הברואים נושכים, מכים, שוחטים ושוברים זה את זה, נכנס להיכל-הכבוד הרוצח יאסר עראפאת. אלברשטיין מקדמת את פניו, מושיבה

אותו ליד כסהבורא, ועושה מאיתנו זאבים ונמרים לכבודו. ובעוון מה? בעוון זה שאנחנו מתגוננים נגד האינתיפאדה בשכם ונחאלץ תחת להתגונן נגדה ברוכות תל אביב.

אנחנו מתגוננים נגד האינתיפאדה. זו האמת הגדולה. האינתיפאדה היא בשבילנו מילחמה לחיים ולמוות, שנכתה עלינו עליידי הפלסטינים כי המשך לכל מילחמות ישראל. אנחנו עושים מילחמה זו באמצעים מתונים עד כדי ייחוד וחוסר-אפקטיביות. בכל זאת, חווה מחפשת את הנמרים אצלנו, לא אצל הסורים, הירודים 40 פגיוס לרקת לתוך מורד ביירות, והורסים שם בשיטתיות בית אחר בית. לא אצל העיראקים,

אלברשטיין
זאב טורף

הדר חיים משגב

צד ימין, צד שמאל, ולגמרי בצד — החרדים

ששנות-מה ליוני בדרכי אל עורך עמודים אלה. סיפרו בעיר שהם נועדו כדי ליתן אישור ביטוי גם לימין הישראלי. ואני, בעונותי הרכים, אף פעם לא ידעתי לאיזה מחנה אני שייך או בכלל להבחין בין ימין לבין שמאל. מי בעצם יכול לומר היכן עובר הקו ביניהם. כשמודמן לו זר בישיבה כלשהי של ועדת-הכספים של הכנסת בוודאי שאין הוא מצליח להבחין בין אלה לבין אלה. שם מחלקים כוסות ללא כל אפליה — ובלבד שתהיה ייחודי (קרי: תעמוד בראש מוסד, או עמותה, או מיפעל, או משהו דומה, ותהיה ראשי לחלק את מה שהמדינה נדיבת-היד מקצה, לפי ראות עיניך בלבד).

בזכות את המחסום הזה, שוב אין למצליח של הוועדה כל עניין לפשפש בציציות דעתך על רבנים שברומו של עולמנו. את זה משאירים לגדולים. במקום הזה לא מפלים בין ימין לבין שמאל. כולם מקבלים. לזה מוחקים, להוא פורסים. לקטנים יותר סתם מקצינים מתנות של מה בכך. כמה מיליונים עלובים. ובלבד שהשר אשר על הכספים יוכל לספר בערב מעל מיקרופון-טלוויזיה לנתיניו, אנחנו התמימים שמשלמים את מיסוינו כחוק בכל 15 בחודש, שהמשק עומד לפני צמיחה אדירה ושפעמי הגאולה הכלכלית כבר נשמעים מאחורי הדלת. אז איפה, בכל זאת, עובר לו הקו הקדוש בין הרעים לבין הטובים, כדי שסוף-סוף אוכל לספר לילדי לאיזה מחנה אני שייך? האם ייתכן שיש שאלות כלשהן, שהן קיומיות, בבחינת ייהרג ולא יעבור, בעיני פרנסיו של אחד משני המחנות? למשל, בעניין גיוסם לצה"ל של עשרות אלפי תלמידי-ישיבות, כבת עיניו של המחנה החרדי.

הרי בשאלה זו, לפחות, צריך היה להיות איזה שהוא פער בין השמאל היפה, המשלב ידיים בימי חג ומועד ושר שיריאהבה על גרות-היכרות, לבין הימין המטורף, שכל מעייניו ברווחים קלים בכורסה, ובהשתלטות על חבלי-ארץ שאין לו כל זיקה היסטורית או ריגשית אליהם. מסתבר שגם בעניין זה יש קונסנוס חגיגי. לא מנהיגיו בהירריה-עניינים של השמאל ולא הרמג'ומים מניפיה-אגרופים של הימין, שהם תמיד, בעיני השמאל, חכמים רק על חלשים — חשבו לרצו שיש לומר לחרדים הללו: עד כאן.

אם אתם רוצים לראות במדינה הציונית בלבד, כשם שראיתם, למשל, בגרמניה הטרום-נאצית, עד ליום שבו יבוא המשיח, מבלי שאתם עצמכם צריכים לנקוט אצבע לשם שמירת עצם קיומה, אז תסתלקו גם מכל השפע שאכנסיה זו משפיעה עליכם. לא, על זה אף לא אחד ממנהיגיו השפויים של המחנה הציוני חשב אי-פעם. הרי החרדים הם אלה שמאפשרים את האחיזה בקרנות-השילטון.

אבל הם, שוכני החצרות לגוניהן, החסידים עד לשיגעון של גדולים בתורה, שעיקר מעייניהם בימים אלה רווקא בענייני חולין, בוודאי רואים בנו, שמאל וימין כאחד, סתם מיטרת המביא למילחמות עם הגוי הערבי. לגבי ירדס, מן הסתם, המחנה הציוני כולו יכול היה להיעלם מפני השטח, ולהשאיר את השילטון בארץ הוו לידי מי שירצה בו. הם, בעבודתם את הבורא, כבר יביאו את המשיח, כדי ששעשה את הסדר הצריך. בימי השואה זה לא כל כך הצליח להם. אבל גם לכך יש להם הסכר: המנהיגים של הציונים מנעו את הצלתם מידי הצורך הנאצי. חזרתי, איפוא, לתחילת הדברים. בן לאיזה מחנה יכול אני לראות את עצמי. ילדי משרתים כצבא. את מיסי אני משלם, פחות או יותר, במועד. אין מאחורי כל מוסד ייחודי או עמותה לעזרה הדדית לחברים טובים, שראוי להם להיכלל ברשימות הסודיות למחצה של ועדת הכספים. סתם ציוני שלא יודע להסתדר בחיים. פשוט לא שייך. לא מסתופח בחיקים של ארמורים ולא מתחמם במיטבתם של מנהיגים פוליטיים היודעים להרעף על החסידים מכל מנעמי החיים.

רק רוצה שחל היו שווים לפני החוק, ושיפטיקו למכור לי יוסיום מעשים מסריחים כעטיפה אדיאולוגית: הדם של החרדים אינו יותר סמך מזה של האחרים. גם תומתן של בנותיהם איננה קדושה יותר.

ואם כבר מוחקים לרבים כל כך את יתרות החובה בכנס או שמישהו יסרח להסכיר למנהל הסניף שלי שאני שייך לרשימה קטנה והולכת של דפוקים, שהוכות היחידה שלה היא לחיות במדינה הזו.

לפני הרבה מאוד שנים זה היה מספיק לרבים מאיתנו.

חיים משגב הוא ד"ר למינפטיים, ומפרסם מאמרים בעיתונות היומית

הרוצחים אלפי אורחים שלווים וחפים מפשע בגאזים רעילים. אנחנו הנמרים והזאבים הטורפים. ומדוע? כי אנחנו עומרים על נפשנו. שלא תהיה טעות. אם חווה אלברשטיין חושבת שאנחנו כאן הנמרים — וזוהי לומר זאת, לעצמי אני רק שומר את הזכות להתפלל.

כי חווה טועה. האינתיפאדה תיגמר על שפת היסודות, ותשאיר אחריה את ארץ ישראל נקייה מיהודים, כמו שהנאצים השאירו את אירופה. כאשר נהפוך להר של גוויות יידע העולם ותדע גם חווה מי הזאב ומי הגדי. אז איינר, ריטה האור, וודי אלן וחבריהם, תחת לצעוד בהפגנת-מחאה נגד ראש ממשלת ישראל, יצטוו חפזי ראש בתהלוכות-אי כל כיום הויכוחן לשואה ולגבורה לזכר יהודי ישראל. ואחרי שאנחנו לא נהיה, תעבור גם עליהם הכוס. ימצא בארצות-הברית מי שיעשה להם, מה שהם עושים לפלסטינים לעשות לנו.

האינתיפאדה היא הסכנה הקיומית הנוראה ביותר שריחפה על ראשנו מאז מילחמת-הש"ח. זה — כאשר אין בנו עוד הרוח שפיצי מה בנו אז. היום הולך ומתברר רבר שמעולם לא הבינותם איך יכול היה לקרות שששה מיליון בני אדם ילכו כצאן לטבח. עכשיו, לנגד עיני הקמות, מתרחש אותו הדבר עם ארבעה מיליון יהודים. זאת — אחרי 40 שנות עצמאות מדינית וצה"ל. האינתיפאדה מכירה את גדולה על השואה:

רצון החיים של יהודי אירופה מן העולם לא הגיע בעוצמתו לכדי עשירית מרצונם של הנאצים להשמידם.

תגובת היהודים בארץ ובעולם על מילחמת-ההשמדה המתנהלת נגדנו, תחת התווית "אינתיפאדה", מראה בעליל, כי אמת גדולה זו על השואה תוספת גם לגבינו. **רצוננו לחיות אינו מגיע בעוצמתו תו לכדי עשירית מרצונם של הערבים להשמידנו.**

האגדה המארכסיסטית, שאין עם רע, יש

דיאלה אשכנזי

איזון חוזר

עם עובד (כמה שפחות) רק אחרי 17 במאי, יחזור רש, ישראל, במיקרה הטוב, לחמישה ימי-עבודה, אחרי שבתון מתמשך של חופשות מאורגנות ופיראטיות. אך אל דאגה, החגיגה נמשכת, ויוסי-העצמאות בפתח. יש להתחיל ל"הפשיל שרולוים" כבר קשה: ברוב הזמן ר במסורת ארוכה של עם החי על פרנסות חוץ, יש מי שיצר בשבילנו שרולוים פלטי סיק המתמלאים מעצם כדמות דגל המדינה. אין צורך לנפח את החזה. גם אין סיבה בחפיפה, בין חורש הרמאדאן וחופשת הפסח המורחבת, נוצר מצב טראגיקומי: חורש ימים המוסלמים לא אוכלים, אך עובדים, חורש ימים היהודים אוכלים, אך לא עובדים.

קיסר
עבודה עברית

החורש, גם אין סיבה בחפיפה, בין חורש הרמאדאן וחופשת הפסח המורחבת, נוצר מצב טראגיקומי: חורש ימים המוסלמים לא אוכלים, אך עובדים, חורש ימים היהודים אוכלים, אך לא עובדים.

מה השתנה?

אני השתנית לי השנה הייתי פעם כבש וגדי שלו עכשיו אני נמר וזאב טורף (חד גדיא עלי חווה אלברשטיין)

רק הנהגה רעה, אינה תופסת באיזון. הערבים הם עם רע, שאינו רוצה שלום-אמת והוא רוצה מדינאים העושים שלום או אף רק מרבי רים עליו. השינאה אלינו בקרב הערבים היא עממית. לעיתים היא מכתובה למנהיגיהם מדיניות עוינת למרות רצונם.

עד כאן בקשר לערבים. כאשר לעם היהודי — לעם זה, ככל הנראה, נמאס לחיות. אחרת הוא היה מבחין בסכנה לקיומו. בקרב אויבי ישראל, "שלום" היא מילת-הקוד להשמדת מדינת ישראל ויהודיה. כחצי העם, מהמערך שמאלה, מתייחסים לשלום הזה כאמון, כמו שהתייחסו יהודי אירופה לשלטים. העבודה משחררת" בשערי מחנות-המוות, ו"מקלחות" על פתח תאיהגו.

זה העם. זה מה יש. אין מה לעשות. אי אפשר לגאול עם כזה. הקדוש-ברוך-הוא ניסה לפני 22 שנה, במלחמת ששת-הימים. התוצאה: העם הזה רואה בנס שנעשה לו את גדול האסונות שניחתו על ראשו: אסון הכיבוש. מכאן שבצמיקי נפשו הוא היה מעדיף להיכבש, כי אפשרת שלישית אין. איך אפשר לגאול עם כזה.

ואולי זה טיבעי, אולי הגיע הזמן שנשר מעל בימת ההיסטוריה. 4000 שנה הם שיבה טובה, שלא רבים יכולים להתפאר בטובה הימנה.

קארל מארכס אמר שההיסטוריה חוזרת פעמיים: פעם כטראגדיה ופעם ככריזמה, שר את יהודי אירופה היתה הטראגדיה. שאת יהודי ישראל הממששת ובאה היא בדיחה של ג'וחה: איך לזרוק לים שלושה וחצי מיליון יהודים בעזרת ילדים, אכנים ומצלמת-טל-וויזיה.

שוטטות בארץ ושוטים באוור

מיספר מיקרי הכמעט-אסון בטיולים מודרכים בחיק הטבע הפך לשכיח. איש לא יצפה פה עד שהטבע לא יעשה את שלו. קבוצה שלמה תטבע, חלילה, בשיטפון בנחל, או כיתה שלמה תיקבר, למרבה האסון, במערה. בינת-יים, ממשיכים להשתתף בקורס מכין לאוניברסיטת החיים והמוות, נוסח טיולי דרום-אמריקה. בני קבוץ שדה-אליהו יצאו לטייל ללא תנאי, כשחיהם מופקדים (או שמא מופקדים?) בידי של מדרך מרחף, שהחליט להוריד את הקבוצה לתחתית נחל רחף, בספלינג באמצע הלילה. אומרים שלנער שנפגע לא היה ניסיון קודם בגלישה, ושהחבל היה קצר מדי. תן לטיירים — מדרכים כאלה מספיק חבל, והם עוד יתלו את עצמם, או את הילד שלך.

"חלום (בלהות) אמריקאי". באווירה של "אכול ושתה כי מחר תמות", יש מי שחפץ לזרו את התהליך. למה לרחות למחר מה שאפשר להספיק היום? השוטים בקריבנו לא מסתפקים בחלום האמריקאי של המבורגר ובוס קוקה-קולה — "טעם החיים". עכשיו הם מלמדים סניגוריה על הסמים כ"סם החיים": זכות הפרט להרוס עצמי. מי שרוצה לגלות את אמריקה יואיל נא לקרוא את הנואשוואל "ניוורפיק" (ינואר 1989): מחצית מיצוא הקוקאין העולמי עושה את דרכו לארצות-הברית. רבע מיליון סוחרים מוכרים את הסם ל-8.5 מיליון אמריקאים מוכרים מכל רבדי החברה, אבל יש ירידה בקרב שמיניסטים: רק 15% ניסו אותו, 10% השתמשו בו בשנה החולפת — לתפוס אמריקה.